

[Korneliusen]

før der skrides til anvendelse af regler, der er udtryk for tvang i forhold til forældrene. Filminstruktøren Lise Roos udtrykte for nogle år siden sine tanker om rammerne for børns liv således:

»Aldrig har vi vel haft en så stor viden og bevidsthed om børn og deres opvækst, og aldrig nogen sinde formentlig er viden blevet brugt så dårligt, som vi gør det i vores samfund.«

Hvor påkrævet det end er med en særlig indsats over for retsgrundlaget, skal vi ikke glemme, at baggrunden for, at forældre griber til nødløsninger i form af hårdhændet behandling, skal søges i de generelle samfundsmæssige forhold og børns placering i det nye samfund. Vores opmærksomhed skal derfor rettes fremad for at se, hvilke mål vi skal forfølge for at skabe bedre og dermed roligere forhold for familien.

Den teknologiske udviklings mulighed for nedsat arbejdstid og derigennem et bedre familieliv vil være et oplagt politisk mål at forfølge. Det vigtigste er, at børnenes opvækstvilkår, muligheder for personlig udvikling, trivsel og relation til forældre og til andre børn til stadighed er genstand for stor opmærksomhed.

Per Stig Møller (KF):

VS har som bebudet i foråret genfremsat sit beslutningsforslag om børns beskyttelse mod den vold, som alle er imod, og som i øvrigt er ulovlig. Formålet er selvfølgelig nu at få gennemført den udvalgsbehandling, som ikke nåedes ved genfremsættelsen i foråret.

Jeg skal igen bekræfte vores vilje til en grundig drøftelse af forslaget enkelte elementer i retsudvalget og først og fremmest henvise til mine principielle betragtninger under førstebehandlingen den 3. maj 1984, som kan læses i Folketingstidende 1983-84, sp. 5369-5371.

Jeg synes, det har været interessant at høre den socialdemokratiske ordfører. Jeg er ikke sikker på, at denne bestemmelse fra Christian den Femtes Danske Lov overhovedet har gyldighed i dag. Det er den ene ting. Den anden ting er, at man om den omvendte formulering: den, der har forældremyndigheden, har pligt til at beskytte mod fysisk og psykisk vold og andre krænkelser, vel kan

sige, at det allerede er indeholdt i forældremyndigheden i dag, og hvis det ikke er tilfældet, må vi se på den formulering i retsudvalget. Jeg synes, den lød interessant, men jeg er ikke sikker på, at den ikke allerede er indeholdt i forældremyndighedsbegrebet.

Vigtigt er det i hvert fald på ny at fastslå, at vi ikke ønsker nogen lovgivning for familiernes indre liv. Vi ønsker ikke de svenske tilstande indført, som for nylig førte til, at en overvægtig mor fik fjernet sit barn, fordi det ikke var godt for dette barn, at det kunne blive drillet på grund af hendes udseende. Svenskerne har ført deres børnemishandling ud i familiemishandling, og den sti vil vi ikke betrede.

Jeg vil gerne slå fast, at vold mod børn er lige så forbudt som vold mod alle andre mennesker, og det skulle meget gerne fremgå af retspraksis. Straffeloven er der, og bistandsloven har de fornødne paragraffer til beskyttelse af børn, §§ 32 og 69 f.eks.

Det vigtigste ved dette beslutningsforslag er derfor ikke beslutningsforslaget, men den debat, det afføder, og de undersøgelsesresultater, som det fremkalder, og som har været nyttige. Det medvirker til at gøre de skjulte voldsproblemer synlige og øger forståelsen for deres uantagelighed, således som den socialdemokratiske ordfører også var inde på.

Undersøgelserne viser jo, således som forslagsstillerne skriver, at de fleste af de forældre, der griber til fysisk afstraffelse, egentlig udmærket godt er klar over, at det er forkert, og er imod den form for opdragelse. Denne voldshandling sker altså kun, når det slår klik, men vi kan ikke lovgive mod et klik, og vi skal ikke gøre dette klik til et forhold mellem politiet og forældrene, således som det også er i Sverige. At styrke afværgemekanismerne hos de voksne, så de ikke, selv når det slår klik for dem, griber til fysisk eller psykisk vold, er det, sagen drejer sig om. Mere vil forslagsstillerne jo egentlig heller ikke opnå, eftersom de ikke vil straffe sig gennem problemerne. Hvad det drejer sig om, er da oplysningskampagnen, som vi støtter 110 pct. Derfor er vi glade for, at justitsministeren i dag har kunnet fortælle, at den nu kører.

Krisecentrene og en form for familiepleje er allerede lovhjemlede i bistandsloven, og erfaringerne fra København er åbenbart så gode, at denne måde at hjælpe kriseramte